

[Albertsen]

herpå, en vis motivering og samtidig måske også en vis orientering til de politiske partnere ville nok have været tiltrængt i denne sag. At DKPs ordfører jubler, er jo ret så oplagt. Hvor længe makkerskabet holder, vil så vise sig.

Men når fru Yvonne Herløv Andersen og hr. Tyroll i radioen den 25. ds. taler om, at man ikke fra socialdemokratiets side ønskede reelle forhandlinger, at det kun drejede sig om skinsonderinger, må jeg dertil sige, at når man kan fremføre slige påstande, er det mod bedre vidende og udtryk for mangel på politisk sans. Jeg siger ikke dette som udtryk for politisk skuffelse, men som en konstatering af mangel på politisk holdning og evne til at vurdere modpartens gode vilje hos de fems minicenter.

At kommentere alle de mange – i alt 88 – ændringsforslag tillader min tid mig ikke. Jeg skal blot om socialministerens ændringsforslag sige, at socialdemokratiet kan anbefale dem alle.

For boligforslagenes vedkommende er der tale om at inddrage en større kreds af brugere i loven; det gælder den ændrede formulering vedrørende indretning af wc i lejlighederne, og det gælder invalidepensionisterne.

For pensionslovens vedkommende er der tale om konsekvenser ved indtægtsreguleringens bortfald samt de ændringer, som fremkommer ved, at man i stedet for fuld indregning i grundbeløbet af pensionstillægget kun indregner $\frac{1}{2}$, hvilket jeg hilser med særlig tilfredshed. Konsekvensen heraf bliver, at der er midler nok til, at alle, der får pensionstillæg, får en forhøjelse på 550 kr. pr. år. Jeg skal i denne forbindelse udtale en særlig glæde over, at ministerens forslag om en bedre status for pensionistægteparrene er fastholdt under forliget.

En rimelig social balance er tilvejebragt, når man vurderer helhedsvirkningerne af flertalsindstillingen, idet man jo, når man vurderer den samlede pensionistgruppe på i alt 800.000 personer, skal gøre sig klart, at det ikke er en ensartet dårligt stillet samfundsgruppe, det drejer sig om. Nogle bor dyrt, andre bor godt og relativt billigt. Nogle har supplerende indtægter eller andre særlige goder, andre har slet intet ud over selve pensionen.

Derfor er den store landvinding ved lovkomplekset, at vi tilgodeser disse forskellig-

artede hensyn; afbalancering er næsten ikke til at øjne i de fems minicenterudtalelse, her vil man konstatere skæve virkninger, så det klodser.

Sammenfaldet af aftrapning for grundbeløb og pensionstillæg for pensionister under 67 år ved deres eventuelle indtægtsøgninger vil næsten totalt forsvinde. Måske vil der blive et par procent tilbage, enkelte kan endog risikere at tabe penge. Forslaget herom må jeg karakterisere som totalt uigennemtænkt. Forenklingen af lovene er også totalt borte, når man ser på konsekvensen af aftrapningen af pensionstillægget. Her vil de fems forslag medføre ekstra goder til dem med de store supplerende indtægter.

Ligeledes vil CDs og kristeligt folkepartis fastholden af infrysningen som princip, hvad husudgifter angår, blive socialt helt tilfældig ligesom den nuværende lov. Forholdet er jo det, at et meget lille antal pensionister benytter sig af den, og halvdelen af dem – jeg tror, det er i alt ca. 8.000 – halvdelen af disse 8.000 er næsten alene koncentreret i henholdsvis Gentofte og Gladsaxe kommuner, og det har sammenhæng med, at disse kommuner jo har fastsat en relativt høj formeegrænse og dermed giver mulighed for, at mange flere kommer ind i billedet. Men altså, den virker meget tilfældigt, fordi det er et kommunalt skøn i så henseende, men det er altså denne tilfældighed, man ønsker opretholdt. Så man kan ikke, hvad dette angår, påberåbe sig en særlig social heltepositur.

Ansvar, logik og en vis politisk konventionel holdning er nødvendig for at skabe en god forhandlingssituation. Regeringsforslagene er i den ændrede udgave et godt, socialt afbalanceret tilbud til pensionisterne. Kommunerne og boligselskaberne skal gøre deres til, at ikke mindst 15 pct.-princippet, hvad leje angår, skal få virkelig effekt. Arbejdet med disse love har vist et folketing i arbejdstøjet, præget af realitetssans og socialt ansvar.

Det skal erkendes, at en af de ting, socialdemokratiet gerne havde set løst, var at undgå, at man både kan have stor erhvervsindtægt efter sit 67. år og af aldersmæssige grunde tillige kan få udbetalt folkepension. Dette princip er ikke fastholdt. Jeg kender alle argumenterne for bevarelse af dette system, og vi må erkende, at vi ikke denne gang kunne komme igennem med en ændring heraf. Jeg